

Turisterne

Af Lars Ahn Pedersen

Dennis Jensen ville aldrig have lagt mærke til turisterne, hvis ikke én af dem en dag havde takket ham.

Han var på vej hen over Rådhuspladsen, da det skete. Ud af øjenkrogen fornemmede han en lille gruppe på fire-fem personer, som med deres afslappede påklædning og kameraer udsendte tydelige "vi-er-på-ferie"-signaler. Han satte farten ned og gjorde mine til at gå bag om dem, så han ikke ødelagde motivet, men en af mændene begyndte at gestikulere og vinkede ham i stedet hen foran. Dennis undrede lidt over det, men tænkte, at det kunne være, at de foretrak at have mennesker med på deres billeder. Guderne skulle vide, at han havde set nok kedelige feriefotos af døde bygninger og statuer.

Så han fortsatte sin færd, og turisterne knipsede til hans forbløffelse løs, som om han gik på en catwalk i Milano og ikke foran Københavns Rådhus en grå og kedelig tirsdag formiddag. Men det var ikke det mest besynderlige ved situationen. Det kom først bagefter.

"Tak, tak," sagde manden, som havde insisteret på, at Dennis skulle med på billedet. Måden, han sagde det på, antydede, at det nok var det eneste ord, han kunne på dansk.

"You're welcome," sagde Dennis og skulle til at gå videre, da manden greb fat i hans arm.

"No, no, thank you so much," sagde han. "It is such a great honour. Such a great honour."

"Øh ..." Dennis vidste ikke helt, hvad han skulle sige. I baggrunden kunne han se, at de øvrige turister virkede pinligt berørte over mandens opførsel, og en af dem, en kvinde – måske rejselederen - sagde noget skarpt til ham, som fik ham til at fare sammen og slippe sit tag i Dennis' arm. De havde en kort samtale, der efterlod det tydelige indtryk, at manden blev irrettesat, og han endte med at bukke undskyldende over for Dennis uden at virke overmåde brødebetyngt, inden han gik væk sammen med resten af gruppen.

Dennis stirrede måbende efter dem.

"Mystisk," sagde han og prøvede at komme i tanker om, hvor det egentlig var, han var på vej hen. Det var helt væk. Til sidst gav han op og gik i stedet i biografen. Det var først midt under filmen, at det slog ham, at han havde misset en aftale med sin studievejleder.

#

Han havde egentlig glemt alt om episoden med turisterne, da det skete igen.

Denne gang befandt han sig på Strøget og krydsede Amagertorv, da han hørte lyden af klikkende kameraer. Han vendte sig om og så en gruppe kigge på ham.

Åh nej, ikke nu igen, var hans første tanke, inden det gik op for ham, at han var ved at passere en gøgler, som efterlignede en statue og ventede på, at nogen skulle smide mønter i hans kasse.

Han følte sig en smule flov over at have antaget, at det var ham, de havde fotograferet og rystede smilende på hovedet af sin fejl. Han gik videre og mærkede, hvordan det pludselig løb koldt ned ad ryggen på ham. Turisterne fulgte ham med deres kameraer. Han undlod at kigge direkte på dem, men han var sikker i sin sag. De havde flyttet deres linser væk fra gøgleren og hen på ham.

Han satte farten op og gik hastigt væk. Bag ham blev der knipset løs.

#

Inden længe så ham dem overalt. Han kunne knapt nok opholde sig et sted, uden at nogen tog et billede af ham.

Han blev foreviget på Kongens Nytorv, ved Rundetårn og foran Tivoli. Det fik ham til at sværge, at han ville holde sig langt væk fra Den lille Havfrue og Amalienborg.

Dråben var dog den dag, da han blev fotograferet foran sin bopæl. Han var ved at låse sig ind i sin opgang, da han bemærkede, at der stod en mand på den anden side af gaden med et kamera.

"Hey!" råbte han til manden. "Hvad laver du dér?"

Manden svarede ikke, men satte kameraet op foran sit øje.

"Stop det dér. Lad mig være i fred." Dennis hævede stemmen, så nogle af de andre fodgængere i gaden vendte sig om.

Manden tog et enkelt billede og løb så væk. Dennis overvejede, om han skulle sætte efter ham, men kom frem til, at der trods måtte være en grænse for galskaben.

"Hvad i alverden gik det ud på?" lød det bag ham.

Han vendte sig om og så en teenagepige, som han genkendte som en af beboerne i naboopgangen.

"Aner det ikke." Han fandt sine nøgler frem igen.

"Var det en paparazzi? Er du kendt?" spurgte hun nysgerrigt.

"Ikke så vidt jeg ved," sagde han og prøvede at undgå at lyde irriteret, selv om han var det.

Pigen fandt sin iPhone frem.

"Bare for at være på den sikre side. Smil," sagde hun og tog et foto.

#

Emma var den første, han fortalte om turisterne.

Dennis anså hende for at være sin bedste ven, men han var alligevel i tvivl om, han skulle sige noget. Han vidste kun alt for godt, hvordan det ville lyde i andres ører, så han forsøgte sig med den humoristiske tilgang, selv om han overhovedet ikke fandt det

morsomt.

"Jeg er åbenbart blevet berømt," sagde han. "Enten det eller også er jeg med i noget skjult kamera."

De sad på deres yndlingscafé og havde netop hentet deres bestillinger. Han havde vanen tro valgt en stor latte, og hun havde prøvet lykken med en rooibos vanille-te. En af de ting, som Dennis godt kunne lide ved Emma, var, at hun ikke var bange for at prøve noget nyt, mens han havde det med at holde sig til det sikre. Der var mange ting, han godt kunne lide ved Emma.

"Hvad mener du?" sagde hun og kiggede sig over skulderen, som om hun ventede at se et kamerahold stå bag sig.

Og så fortalte han hende om dem. Han beskrev, hvordan han så turister overalt, og hvordan han følte, at han ikke kunne gå i fred på gaden, uden at nogen tog billeder af ham.

"På det seneste er de også begyndt at filme mig," sagde han og krympede sig indvendigt, for jo mere han talte, jo mere kunne han selv høre, hvor vanvittigt det lød.

Emma læste psykologi, og han kunne tydeligt forestille sig, hvordan hun allerede var ved at stille en diagnose inde i sit hoved: *I guder, manden er jo rablende narcissist. Han tror, hele verden er én stor forestilling med ham selv i hovedrollen. Jeg må hellere se at komme væk, inden det slår fuldstændig klik for ham.*

I stedet rynkede hun blot brynene og så ud som om, hun tog ham alvorligt.

"Hvad får dig til at tro, at det er skjult kamera?" sagde hun.

Han sukkede. "Det er den eneste anden forklaring, jeg kan komme på. Jeg har det som om, jeg befinder mig midt i en kæmpe joke, som alle andre kender til. Men på den anden side vil det involvere så mange mennesker, at jeg slet ikke kan forestille mig, at noget tv-selskab vil ofre så mange ressourcer og penge på det."

Hun nikkede. "Det samme tænkte ham fyren fra *The Joe Schmo Show* sikkert også."

The Joe Schmo Show var et reality-show, de begge havde fulgt med i, hvor en fyr ved navn Joe havde opholdt sig i et hus sammen en række deltagere uden at vide, at de andre var skuespillere (en af dem var Kristen Wiig, før hun blev berømt for *Saturday Night Live* og film som *Brudepiget*). Showet gik ud på at se, hvor mange vanvittige situationer fyren kunne blive udsat for, før han fattede mistanke, hvilket han aldrig gjorde. Det var det eneste reality-show, som både Dennis og Emma havde set fra start til slut, og de havde hylet af grin. Nu begyndte Dennis at få en fornemmelse af, hvordan Joe måtte have haft det undervejs.

"I så fald må du også være involveret," sagde han og prøvede at få det til at lyde som om, han spøjte.

Hun lo. "Jeps, du afslørede os. Tillykke, du har lige vundet en million og en tv-kontrakt. Glæd dig til en karriere som semi-kendt"

"Pokkers, jeg vidste, at jeg ikke skulle have betalt regningen," sagde han og gik ud fra, at emnet var uddebatteret. De ville snakke videre om andre ting, og når han ringede til hende næste gang, ville hun have en eller anden undskyldning for, hvorfor de ikke kunne være sammen, og sådan ville det også være næste gang og næste gang igen,

indtil han fattede budskabet.

"Hvordan er din te?" spurgte han, bare for at sige et eller andet.

Hun tog et sip og skar en grimasse. "Det er, undskyld udtrykket, ikke lige min kop te, men okay, jeg tog chancen," sagde hun, før hun ændrede udtryk. "Men seriøst, lad os prøve at angribe det her helt logisk. Kan du prøve at beskrive, hvordan de turister ser ud? Hvor kommer de fra? Kan de være fra et land, som du engang har besøgt?"

Han kunne have kysset hende på stedet for at tage ham alvorligt, men holdt sig tilbage af frygt for at forskubbe balancen i deres venskab. Dennis troede fuldt og fast på teorien om, at mænd og kvinder ikke kan være venner, og alligevel var Emma hans bedste ven. De havde kendt hinanden i tre-fire år og var faldet i hak med det samme, men på det tidspunkt var hun kæreste med en fyr, som var ven med Dennis' fætter, og da det endte, var han selv i færd med at finde sammen med en pige fra sit studie. Det var deres forhold i en nøddeskal. De var i evigt transit til hinanden.

Dennis var atter single efter et lettere traumatisk brud med en pige, som skal forblive navnløs, mens Emma lige nu var sammen med en medicinstuderende, som hun havde mødt via en datingside. Alt det nåede at flyve gennem Dennis' hjerne i et splitsekund, før han fik sine tanker tilbage på sporet.

"Det er det mest mærkelige ved det hele," sagde han. "Jeg kan simpelthen ikke finde ud af, hvor de kommer fra. Jeg synes, jeg plejer at være god til genkende sprog, men de få ord, jeg har hørt dem sige, minder mig ikke om noget som helst."

"Hvad med deres udseende? Hvilken verdensdel vil du mene, at de kommer frem?"

"Pas," sagde han frustreret. "Deres tøjstil er vestlig, men de ser ikke specielt europæiske ud, men ligner snarere en blanding af lidt af hvert. Jeg kan bedst beskrive dem som multietniske eller multikulturelle, om man vil."

"Hmm ..." sagde hun, og han kunne næsten høre, hvordan det knagede og bragede inde i hendes hoved. "Kan sproget være esperanto eller et lignende kunstsprog? Måske er der en verdenskonference i København, og det er deltagerne derfra, du har mødt."

"Måske. Men det forklarer stadig ikke, hvorfor de er så ivrige efter at fotografere mig."

"Det kan være, at du ligner deres store guru. Hvor længe har det stået på?"

"En lille uges tid, vil jeg tro. Jeg har ikke talt efter," løj Dennis. Han vidste udmærket, at det korrekte svar var tre uger, fem dage og 14 timer, hvilket skød teorien om esperanto-konferencen til jorden.

"Det er sikkert bare en dum misforståelse," sagde hun.

"Sikkert," sagde han. "Tak fordi du gad lytte til mine tåbelige forestillinger."

Hun smilede. "Du må hellere udnytte det, inden jeg får anskaffet mig en briks og begynder at tage penge for det."

De snakkede videre om løst og fast, og Dennis fandt, at han for første gang i flere uger slappede af. Det slog ham, at det var en virkning, Emma ofte havde på ham. Han tænkte, at hun ville blive en fantastisk psykolog.

Var han forelsket i hende? Helt sikkert, men han frygtede også, at de havde kendt hinanden i så lang tid, at han i hendes verden ikke længere var kæreste-potentiale, men nu

var havnet i den ufarlige venne-kasse. Han sagde til sig selv, at det var bedre at bevare deres venskab frem for at sætte det over styr, når han ikke var 100 procent sikker på hendes følelser. Faktisk undrede han sig en gang imellem over, hvorfor hun stadig ville være venner med ham. Det var altid hende, som holdt kontakten ved lige og sørgede for at ringe. Så var der en film, hun gerne ville se, eller en udstilling, der lød interessant, og aftalen i dag havde også været på hendes initiativ. Hver gang svor han, at det næste gang ville være ham, der ringede, og hver gang kom han fra det igen.

Det var først, da de skulle til at gå hver til sit, at hun stillede det spørgsmål, han på det seneste var begyndt at frygte fra hende.

"Hvordan går det i øvrigt med studiet?" sagde hun henkastet, selv om han vidste, at hun i virkeligheden mente: *Burde du ikke snart få lettet røven og komme i gang igen?*

"Tjoh ... Jeg regner med at starte til næste semester," sagde han, hvilket også han havde sagt op til forrige semester.

"Okay, det er din beslutning," sagde hun blot, og det værste ved det hele var den opgivende tone, der havde sneget sig ind i hendes stemme. Tidligere ville hun have skældt ham ud og sagt ting som "For helvede, Dennis."

Han følte, at han burde sige noget opmuntrende som: "Denne gang mener jeg det," men han kunne simpelthen ikke få ordene ud af sin mund. Det var som om, der sad noget ned i hans hals, der blokerede.

I stedet gav han hende blot et akavet kram og sagde: "Vi ses."

"Vi ses," sagde hun med et skævt smil, som skulle forsøge at skjule hendes skuffelse. Han fulgte hende med øjnene, mens hun trak af sted med sin cykel. Til hans overraskelse vendte hun sig pludselig om.

"Sel!" råbte hun med et stort grin. "Ingen turister."

Han kiggede sig lidt forlegent omkring. Folk stirrede undrende på dem, men mest på hende. Hun havde ret. Ingen af dem ligende turister.

Han åndede lettet op. Måske var det hele overstået.

#

Det var det ikke. I stedet blev det værre. Meget værre.

Nu begyndte de også at henvende sig til ham. Bortset fra den allerførste turist havde de ellers været forholdsvis tilbageholdende og havde nøjedes med at filme og tage billeder af ham. Hvor generende det end var, så var det trods alt at foretrække, fordi det gjorde det sandsynligt, at han var blevet forvekslet med en anden.

Den mulighed eksisterede ikke længere. De fangede ham på det helt rigtige tidspunkt. Han var på vej hen til universitetet for at melde sig til næste semester og ville skyde genvej gennem en smal gade blot for at opdage, at den var blokeret af en stor varevogn, som gjorde det umuligt at komme videre.

"Mr. Jensen, please look this way," lød det bag ham.

Han blev så paf over at høre sit efternavn, at han vendte sig om og gav dem det perfekte billede. Det var igen en lille gruppe på fem, men de var meget ivrige og vokale i deres begejstring.

"Thank you, Mr. Jensen."

"A great privilege, Mr. Jensen."

"It is such a big moment."

"Dennis, Dennis, Dennis."

Især brugen af hans fornavn slog ham ud. Det var en lille, midaldrende kvinde, som havde råbt det, og der var noget ved hende, som gjorde ham ubehageligt til mode. Hun adskilte sig ellers ikke fra de andre turister, når det gjaldt udseende og påklædning, men hendes kropsholdning fik alarmklokkerne til at ringe. Hun nærmest dirrede af spænding og så intenst på ham, som om hun i dette øjeblik stod over for Skaberen selv.

"Dennis, Dennis, Dennis," fortsatte hun, og nu lød det næsten som en messen.

Der var også en femte person i gruppen – en mand, som indtil nu havde forholdt sig tavs. Han stirrede på Dennis med et blik ikke ulig kvindens, og det føltes som om, hans øjne var ved at brænde sig ind gennem huden.

Dennis besluttede sig for, at hans uddannelse måtte vente til en anden dag, men for at komme væk var han nødt til at passere tæt forbi gruppen.

"Excuse me," mumlede han og prøvede at undgå øjenkontakt.

"Pfft," sagde manden med det brændende blik, og det var først bagefter, at det gik op for Dennis, hvad det var, der var sket.

Manden havde spyttet efter ham.

Læs resten af novellen i *Månebase Rødhætte* (Science Fiction Cirklen, 2012)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).